

Dit jaar laten we in elke editie van Dovennieuws horende ouders aan het woord. Ze delen met ons hun ervaringen over hun ontmoeting met Dove rolmodellen en Vlaamse Gebarentaal in één van onze initiatieven. Het gaat om VGT Doe Mee of de cursus Leren Visueel Communiceren in VGT met dove baby's en peuters. In deze Dovennieuws geven we het woord aan de papa van Casper, hij nam deel aan de ontmoetingsdagen van VGT Doe Mee.

COLUMN: Jan, papa van Casper

VGT voor slechthorenden, doe je mee?

Wat waren we blij toen we te horen kregen dat er in het kleuteronderwijs ook VGT-tolken mogelijk werden! Het is werkelijk een hele stap vooruit, zeker ook voor slechthorenden zoals onze zoon.

Casper, ondertussen 6 jaar geworden, is reeds vanaf zijn geboorte middelmatig slechthorend (+/- 75 dB) aan beide kanten. Al vanaf de eerste contacten met KIDS (Hasselt) voor de audiologie en de hoorapparaten, kwamen we via de thuisbegeleiding in contact met gebarentaal. Vrij snel volgden we de eerste lessen gebarentaal in het KIDS om de communicatie met onze zoon zo goed mogelijk te laten verlopen. Door onze interesse en om onze zoon zo goed mogelijk te kunnen begrijpen als er gebaren zouden komen, schreven we ons in op een officiële cursus in het VSPW in Hasselt. Daar leerden we al snel dat de échte VGT meer is dan wat woordenschat kennen. Dat werd dus blokken én oefenen! Maar Casper zijn gebarenkennis bleef ook niet stilstaan. In de kleuterklassen van het KIDS werd heel wat spraak ondersteund met gebaren, geen échte VGT maar het hielp wel. Daarnaast was hij één van de weinigen die regelmatig een activiteit volgde volledig in VGT. We zijn nog altijd blij dat hij deze kans gekregen heeft. Ook al verstaat onze Casper de meesten érg goed met zijn hoorapparaten en zal je aan zijn spraak niet merken dat hij slechthorend is, toch is gebarentaal een noodzaak in zijn (ons) leven.

Deze keuze om ook voor gebarentaal te gaan werd ons tijdens Werelddovendag in Oostende van vorig jaar bevestigd. Sterker nog, ze deed onze wil nog groeien om voor de twee talen te blijven gaan. Casper stapte dan ook begin september zijn nieuwe school binnen. Een gewoon basisonderwijs, met een niet te grote klasgroep en een meester die ervoor open stond om deze uitdaging aan te gaan. En dat het een uitdaging was, beseften we als onderwijzers maar al te goed.

De aanvraag voor enige tolkuren VGT werd dan ook ingestuurd. Helaas liep er ergens iets mis met de briefwisseling en duurde het tot februari alvorens er een eerste tolk was. Gelukkig had Casper gedurende die tijd een GON-juf die VGT machtig was. Het was namelijk onze wens om Casper zijn gebarentaal te onderhouden tijdens de GON-uren omdat hij amper logopedische ondersteuning nodig heeft. Deze wens werd verhoord en Casper leerde de woordenschat van de klas in VGT tijdens de uren GON. Ook de andere leerlingen werden erbij betrokken. Vele ouders vinden het nog steeds geweldig als hun (normaal horend) kind thuis komt en weer een gebaar meer kent. De kinderen van de klas zijn ook érg attent voor Casper zijn problematiek. Ze wijzen de meester er wel eens op dat Casper bepaalde dingen niet/moeilijk kan horen als zijn FM op staat. Ook het tikken op de schouder om hem aan te spreken en nog vele andere kleine dingen werden op een leuke speelse manier aangeleerd door de GON-juf en de meester. Een mooi samenwerkend duo!

Ook al verstaat onze Casper de meesten érg goed met zijn hoorapparaten en zal je aan zijn spraak niet merken dat hij slechthorend is, toch is gebarentaal een noodzaak in zijn (ons) leven.

En toen kwamen de tolkuren. Er zijn heel wat dingen die nog beter kunnen, maar daar ga ik mij niet op toespitsen omdat ik beseft dat het hele tolkverhaal nog in zijn kinderschoenen staat.

Twee aandachtspunten wil ik er wel over kwijt: Ik vind het totaal onlogisch dat de aanvraag door de school moet gebeuren en dat het dus de school is die de keuze maakt of er tolkuren worden aangevraagd of niet. Zo is er ook geen contact tussen de tolk(en) en de ouders. Jammer, want wij zouden toch graag weten wie met/voor onze zoon werkt. Ook vind ik dat het CAB niet kan bepalen wanneer er iemand naar de school komt, maar dat de school duidelijk moet kunnen aangeven wanneer zij iemand nodig hebben! Ik begrijp de moeilijkheden hieromtrent wel, maar het is erg belastend voor de leerkracht om op deze manier te moeten werken.

Maar nu wil ik even focussen op het belang en het nut van deze tolkuren. Het is voor onze zoon (en voor alle slechthorenden/doven) heel erg energievretend om de dag door te brengen tussen allemaal horenden die geen gebaren kennen en die door elkaar praten. Hij komt dan ook elke avond 'steendood' thuis. Dan is het stoom afblazen voor hem en even wat rust vinden.

Juist daarom waren wij blij toen de tolken er kwamen. Casper moest nu niet meer op iedereen letten om te weten wat er gezegd werd. Het werd wat rustiger voor hem omdat het ook werd gebaard.

Op een bepaald moment ondervond de meester ook dat het zonder de apparaten én zonder VGT écht niet gaat. Onze Casper had aan zijn beide oren een oorontsteking, na enkele dagen thuis, kon hij in principe terug naar school. Moest hij op het KIDS nog school lopen zou dat niet zo'n groot probleem geweest zijn omdat ze daar toch wat in de gebarentaal thuis zijn. Maar we konden toch niet verwachten van zijn leerkracht dat die een spoedcursus gebarentaal zou gaan volgen voor Casper alleen. Dus na wat heen en weer getelefoneer, konden we regelen dat er een tolk zou zijn.

Hadden we die niet gevonden dan moesten we opvang voor Casper zoeken want hem zonder apparaten naar school sturen was onmogelijk voor de meester en de andere kinderen in de klas. Zo ontdek je toch wel dat, hoe positief inclusie ook bedoeld is, dit vaak niet geënt is op de realiteit!

De voorbereidingen voor volgend schooljaar zijn al stilaan gestart, want het zal nog enige jaren overtuigingskracht vragen van ons, om de leerkrachten het nut/noodzaak ervan te doen inzien. Het vraagt dan ook erg veel flexibiliteit (bovenop de vele andere dingen) van hen om dit tot een goed eind te brengen. Maar we gaan ervoor! Hopelijk jullie ook.

Jan, papa van Casper